

Atunci, să vezi și să nu crezi:
Pisica după șoarece,
Șoarecele după rugină,
Rugina după pușcă,
Pușca după lup,
Lupul după capră,
Capra după rug,
Rugul după moș,
Moșul după babă,
Baba după labă. (Călinești, 1978)

Colecția LEONTIN DRĂGAN

Povestea cu doi boi năzdrăvani

O fost odată un om ș-o avut o mie și unu de prunci omu-acela. Ș-apăi, la acee mie cât o avut înainte, pe tăt oamini i-o chemat, i-o botezat, o fost nănași cum se spune, da' la cela unu peste mie n-o v(r)u(t) să le margă nime, că n-o avut pe cine să cheme. Și el o luat pruncu-n brață și s-o dusu-să să margă-nt-alt sat. Când o mărș, o fost așé, pânt-o pădure, da, s-o tâlnit cu Dumnezău și cu Petru, așe-i povestea.

- Da, zîce, unde meri?

- Dacă, zîce, ia, mă duc, zîce, c-am o mie și unu de prunci și aiesta n-am cine să-l boteze.

Zîce:

- Lasă-l aicea, zîce, boteza-l-om noi.

Atuncea l-o botezat și i-o și adus Dumnezău o dițé și omu n-o avut cu ce s-o lege, o legat-o cu fașia cu care o fost pruncu înfășiat și s-o dus un ptic pe drum ș-o scăpat dițaua și s-o dus.

Dacă-o mărș acasă și pruncu o crescut mare, vorové oamini, zîcé:

- Coată că i-o dat nănașu o dițé și tată-su n-o putut s-o aducă!

Pruncu o zîs cătă mă-sa:

- Fă de mâncare că m-oi duce-mă io, pune-mi merinde că m-oi duce-mă ș-oi cota-o oriunde!

S-o dus. Și p-acela loc s-o tâlnit iară cu Dumnezău și cu Petru.

- Da, zîce, unde meri?

- Ia, zîce, când am fo' mnic m-o botezat tata aci, zîce, și i-o dat nănașu o dițé ș-o scăpat de ață, de fașe și s-o dus.

O zîs:

- Du-te, ia, acolo-n poiana aceie, în pădure și acolo-i da de-o fântână și trage apă și câte marhă-or vini la apă, tâte-or hi a tale. Când o ajuns acolo, o tras apă, o umplut valauăle și-o prins a vini marhăle și o vinit. De marhăle acele cota un zmău și zmău o simțit că-i stăpănu-so.

- Da', zîce, ce mi-i da pântu ce ț-am cotate de marhă atăta vreme?

- D-api, zîce, ce-i pofti?

- Nu-m trebe nimnică, zîce, numa un boulaș care-i acolo mai înapoi.

- Io, fecioru-o zîs, da-ți-l-oi.

Bou o și presimțit ș-o vinit supărat ș-o zîs cătă el:

Andrei Fărcaș: Colindători din Vadu Izei la Festivalul Datinilor de Iamă, Sighet, 1982.

3143

Domnule strajă meșter,
Nu pune pe mine fier
Că pe mine lanț de-i pune
Li-i purta în ceie lume.
De la Gheorghe Butean a lui Ionaș,
24 ani, Fersig, 1923

3144

M-am gândit ca să fiu bun
Până-n postu lui Crăciun
Da' fetele nu mă lasă
Ca să pot ședé în casă
Că mă poartă pe uliță
Și-m tăt dau câte-o guriță.
De la Gheorghe Butean a lui Ionaș,
24 ani, Fersig, 1923

3145

Pentru mândra care-mi place
Tri zile domnesc aș face,
Tri cu plugu, tri cu caru
Numa să nu-mi văd amaru.
De la Gheorghe Butean a lui Ionaș,
24 ani, Fersig, 1923

3146

Aș striga o strigătură,
Fetele mi-o iau din gură,
Nevestele pe picior,
Babele pe gușa lor.
De la Gheorghe Butean a lui Ionaș,
24 ani, Fersig, 1923

3147

Mâncă badea caș și urdă,
După el fetele turbă.
Mâncă badea și jântiță
Și dă la fete guriță.
De la Gheorghe Butean a lui Ionaș,
24 ani, Fersig, 1923

3148

Mândra mea s-o lăudat
Că-are-un pat împerinat:
Io m-am dus și l-am cotate
Și era rogoz în pat.
De la Gheorghe Butean a lui Ionaș,
24 ani, Fersig, 1923

3149

Nintă creață pe fântână -
Io tânăr, mândra bătrână;
Ea mă cheamă să mă duc,
Nu vede că-s numa prunc.
De la Gheorghe Butean a lui Ionaș,
24 ani, Fersig, 1923

3150

Ardă-te focu, moșină,
Când ești goală mergi p(r)e lină,
Când ești plină de feciori
Gândești că-i sbura la nori.
De la Simion Onca a Grighii Albului,
20 ani, Fersig, 1924

3151

Cine iubește și spune
Nu-i da, Doamne, zile bune,
Cine iubește și tace
Rabdă-l, Doamne, și-i dă pace.
De la Simion Onca a Grighii Albului,
20 ani, Fersig, 1924

3152

De la noi până la voi
Tăte fetele-s drâmboi,
De la tine până la mine
N-am fecior mai drag ca tine.
De la Simion Onca a Grighii Albului,
20 ani, Fersig, 1924

3153

Nevastă, arză-te focu,
Ț-ai mâncat capu cu jocu
Că de când io te-am luat
Nimica nu mi-ai lucrat,
Tăt într-una mi-ai jucat -
Tare rău te-ai mai stricat.
De la Simion Onca a Grighii Albului,
20 ani, Fersig, 1924

3154

Cine n-are-n lume drag
Cât trăiește-i tăt beteag.

- Hi, Nici nu mă văzuș
Domn, domnuțu meu, Până mă vânduși!

Fecioru, dacă-o văzut că bou o-nțeleș, s-o supărat și el. Zîce:

- Nu te supăra de nimnică, zîce, că l-om mâna, io m-oi face bolnav și l-om mâna să-mi aducă ceva medicamente ca să mă fac bine.

- D-apoi, zîce, unde?

- Acolo, zîce, unde se bat munții în capuri ca berbecii, de-acolo să-m aducă apă vie să beu, ș-apoi, zîce, de-acolo n-a vini.

Când s-o dus fecioru ș-o ajuns acolo, în locu acela, când s-o aplecat să ieie apă, munții s-o tras într-o parte și, pe când el o luat, o vrut să ieie apă și zmaul și s-o adunat munții pe el, l-o omorât pe zmau și o rămas acolo. Dacă-o vinit acasă, cu părere bună c-o rămăstit cu stăpănu-s-o ș-o zîs:

- Amu vine vremea să te-nsori, o zîs cătă el.

- Și mie mi-ar trebui soacră, o zîs fecioru.

- Atuncea, zîce, vinde-ț din marhăle-aieste și-ț fă rost de bani și te du și-mi cumpără soață. Da' nu te-mbrăca numa-așé, te lasă slab.

Ș-apoi o umblat în câteva târguri și nu i-o aflat soață. Ș-apoi l-o mânat bou într-un târg ș-acolo o vinit on popă cu-un bou negru, c-atuncea era ungurii de-i zîce barna la bou.

Ș-apoi o umblat tăț neguțătorii pân târg să cumpere bou de la popă și popa l-o ținut la un preț mare. Ș-atunci pe gătate s-o aproptiet și el acolo, p'ângă popă.

- Da', zîce, în cât Ț-ai lăsat bou, părinte?

- Du-te, mă strentosule, zîce, de unde-i da tu bani pe ei că tu ești numa botaș la ceialalți!

- Ba nu, o zis, l-oi cumpăra.

- Atuncea ți l-oi da dacă l-i învăli de galbeni - cum o fo' atuncea, la banii cei de aur le zîcé galbeni -, pe de-amândouă lăturile.

- No, zîce, culcă-l jos!

O culcat bou jos, l-o-nvălit pe de-amândouă lăturile cu bani, l-o dat popa din lanț și s-o alduit la drum și vinind cătă casă bou s-o zvărgălit și s-o dus. L-o scăpat din lanț ș-o tăt fugit c-o știut de celălalt, soața lui, alalaltu, de unde-i, c-o fo' de la juninca ceea. Și s-o apucat să se bată. S-o tăt bătut în tri zile și-n tri noți și n-o fost mai tare unu ca celălalt. Pe când o sosit acolo, i-o văzut că cumu-i.

- No, i-o spus alaltu, no, zîce, aiesta mi-i soața. Da' amu, zîce, te du și te-nsoară, o zîs cătă fecior. Da' tăt așé te lasă, slab îmbrăcat și strentos. Acolo era un împărat și avé o fată frumoasă, că frumoase-s fetile, și vestită. Tăț feciorii de-mpărat căț o auzît de ié, tăț o vrut lua-o. Așé că împăratu, să nu-i celuiască, să nu-i rușineze nici pe unu, o zîs:

- Io, zîce, după-acela mi-oi da fata, zîce, că am un tog de pământ de-o sută de zile de plug și cine l-a ara cu două marhă, cu doi cai ori cu doi boi într-o zî, io după-acela mi-oi da fata.

Nu s-o legat nici unu de-aiesta lucru, cine să poată face atâta lucru? El s-o dus acasă, s-o-nțeleș cu boii și i-o promis:

- Du-te, zîce, c-om face lucru-acela.

S-o dus la-mpărat și i-o spus:

- No, mâni dimineață, zîce, mă duc la plug și vină cu sãmânța acolo. El s-o dus cu boii la plug și l-o arat. Pe când o fost vremea gustării, cum vorovem p-atuncea, p-acele vremi, s-o dus împăratu cam pe la zece ceasuri, înainte de gustare, ș-o văzut c-o fost arate tri părți din pământ și mai era o parte. O mărș acasă supărat. L-o văzut împărăteasa și fata.

- De ce ești așé supărat?

- Acela gată de arat. Da', o zîs cătă fată, numa tu te poți scăpa de el!

- D-api, zîce, cum?

Lac să fie

Că broaștele vin sîngure.

- Gătește-i gustarea și te du și când pui la gustare să mâncați, zice, a mânca și cumu-i el așé, cu păr mare pe cap, spune-i:

- En stăi să-ț cot un ptic aicea, că iară-așé stau vremurile, se strâng și păduchi, să-ț cot, n-ai oriceva păduche aicea-n cap? Cea s-o lăsat cu capu-n brață la fată și i-o cotat ș-o adurnit fecioru acoale. S-o sculat cătingan și fata ș-o mârș cu voaie bună acasă.

- C-amu doarme și n-a puté gâta de arat!

Atuncea tată-so s-o dus să vadă cu sãmânța.

Da fecioru durné din greu și nu s-o trezit și soarele era la sfințit. Boii o ieșit din brazdă ș-o boncănit la ureche, s-o trezit ș-amu era supărat că nu poate gâta de arat și cum a hi, oare? S-o dus cu brazda așé, în partea ceie câte capăt, spre sfințit. Și când o ajuns acolo, bou-ancelalaltu o băgat cornu, așé, când o zis:

- Hois, la brazdă! O băgat cornu pe după soare și l-o adus la amniazáz. Ș-apoi, pe când o fost marsă împăratu cu sãmânța, el o fo' gata cu tâte, era de mârș acasă. Împăratu era năcăjit:

- Da, zice, știi ce-om face? Strângem tătă armata mé și om slobozî steiu acela, de-acolo, de pe oarece apă mare, om săpa aicea și om face așé, un pod, peste el și pe când or vini după mireasă n-or puté trece cu caru cu boi ș-apoi îi rămâne acasă.

Pe când s-o dus, o fost zîua de nuntă, s-o dus acolo și când o ajuns la apă, apa era mare că gândeai că-i fără fund.

- Da, o zis alalaltu cătă bouan, măi, aicea și io-s năcăjit. Tu ce meserie ai?

- Api, zice, io am o nară din ger și una de căldură.

- D'api ia ni-n suflă din cé de ger!

O suflat pe cé din ger ș-o-nghetăt apa ș-o trecut pe gheață. Ș-o ajuns la împărat. Ș-apoi vorba le-o fost că averea să nu-i deie la fată numa cât a puté duce el cu cei doi boi. Ș-o pus acolo mobilă, o pus câte și mai câte pe car. De-o vreme n-o mai avut ce mai pune, apoi o zis bouanu cătă alalaltu:

- Clătește și tu cu urechea că, zice, amu suntem gata, nu mai avem ce pune!

Amu știți, o luat fata și s-o dus.

De-aieste povești mai știu io bugăte, da' nu le pot spune-n tăt locu.

De la IOAN BUHAI, 72 ani, Bărsău de Sus, 1987

Felician Săteanu: Colindători din Vadu Izei la Festivalul Datinilor de Iarnă, Sighet, 2004.

**Mai bună o tacă,
Decât o vacă.**

Io știu numa de pe mine
Că nici astăzi nu mi-i bine.
Cine nu-și ține drăguț
Tun-o, Doamne, din noruț.

De la Simion Onca a Grighii Albului,
20 ani, Fersig, 1924

3155

Duce-m-aș, lele, cu tine,
Peste văi, peste coline
Ca să nu ne vadă nime -
Ș-acolo om trăi bine.

De la Simion Onca a Grighii Albului,
20 ani, Fersig, 1924

3156

Nevastă, nevasta mea,
Lasă-te și nu tăt bea
Că săraci om rămânea
Și nimică n-om avea.

De la Simion Onca a Grighii Albului,
20 ani, Fersig, 1924

3157

Am o mândră, da' m-ascultă
Și îmi face treabă multă
Că de nu m-ar asculta
Altă mândră mi-aș lua,
Mai de neam și mai de d'iță
Nu ca ie, o rămășiță.

De la Simion Onca a Grighii Albului,
20 ani, Fersig, 1924

3158

- Cum dai gura, jupâneasă?
- Cu tri bani când îs p-acasă.
Când îs dusă la Sătmar
N-o dau nici cu un sutar.

De la Simion Onca a Grighii Albului,
20 ani, Fersig, 1924

3159

Nu-i frumos cine-i frumos,
Da-i frumos cine-i drăcos;
Nu-i frumos cine se ține
Că-i frumos cui îi stă bine.

De la Simion Onca a Grighii Albului,
20 ani, Fersig, 1924

3160

Până-s fetele-n fetie
Pălincă să nu mai fie
Numa câte o porție.
După ce i măritată
Zece porții bea deodată.

De la Simion Onca a Grighii Albului,
20 ani, Fersig, 1924

3173

Asta-i fata omului,
Norocu feciorului.

Norocu-i bugăt de rău
Că fecioru-i prostălău
Și fata-i cam somnuroasă,
Fecioru i rău de coasă.

De la Vasile Vălean, zis Ciorb, 22 ani,
Fersig, 1924

3174

Pe la popa pântre pruni
Fac fetele rugăciuni,
Sâmbăta, duminica,
Să se poată mărita.
Și fac focu de coceni
Să le vină lăturenii:
Focu li s-o potolit,
Lăturenii n-o vinit.

De la Vasile Vălean, zis Ciorb, 22 ani,
Fersig, 1924

3175

Săracile holdele
Cum mărită mutele;
Da' și eu am lăcomit -
Cu muta m-am însoțit.

De la Vasile Vălean, zis Ciorb, 22 ani,
Fersig, 1924

3176

- Dă-mă, mamă, după Nuțu
Că m-a purta cu căruțu.
- Draga mamei, io te-aș da
Da' mă tem că te-a-mburda!
- Nu te teme, mamă, nu,
Că m-o-mburdat până-amu.

De la Vasile Vălean, zis Ciorb, 22 ani,
Fersig, 1924

3177

- Cine-o făcut drum pe Pustă?
- Bădița cu cismele
Petrecându-și mândrele.
Atâta le-o petrecut -
Cinci perechi de cisme-o rupt
Ș-o zis că a mai petrece
Până-a rumpe cincisprezece.

De la Vasile Vălean, zis Ciorb, 22 ani,
Fersig, 1924

3178

Măi bădiță, pentru tine
Mă bate mama pe mine,
Mă bate și mă sfădește,
Peste obraz mă plesnește.

De la Vasile Vălean, zis Ciorb, 22 ani,
Fersig, 1924

În rai cu îngerii băga-l-aș
Acolo să locuiască,
Acolo să moștenească.

Acolo-s mesăle-ntinsă,
Paturile-s așternute,
Pomii-s înfloriți,
P-a aceluia samă gătiți.

Lucia Berdan, după 28 de ani de anchete efectuate în Moldova și Bucovina, într-o carte publicată în 1999 se ocupă de pomul de înmormântare ca ofrandă sacră în riturile respective. În regiunile respective, mai ales în județele Neamț și Suceava, pomul de înmormântare se face numai pentru copii mici și pentru copiii cărora nu li s-au dat din timpul vieții colacii de botez (p. 200). Și aici, ca și în zona Clujului pomul mortului e o creangă de prun împodobită cu obiectele care alcătuiesc pomana: pâinea – întotdeauna e pe primul loc – roadele pomilor și apa având rolul purificator pentru “marea trecere”. Nașa este aceea care duce pomul la mormânt, ia pentru sine “ci i-i mai drag din pom” apoi îl dă de pomană (idem).

Prezența pomului ca ofrandă sacră în riturile de înmormântare, cu toate că apare într-o mulțime de forme concrete și relativ diferite de la o regiune la alta, totuși, în varietatea ei, este unitară prin simbolurile principale: pâinea, ramura verde, roadele (fructele) și apa și prin funcția magico-rituală îndeplinită, aceea de a asigura trecerea firească a decedatului (sufletului acestuia) din lumea noastră în cealaltă, a celor morți, din viața trecătoare în cea eternă; aceasta din urmă nefiind altceva decât continuarea naturală și obligatorie a primei; de aceea familia și comunitatea sunt datoare să facă tot ce se cere de tradiție și de obiceiuri în această împrejurare pentru ca cel plecat să ajungă dincolo cum se cuvine și să se poată integra acelei lumi.

Bibliografie

1. Lucia Berdan, “Fetele destinului”, Editura Universității Alexandru I.S. Cuza, Iași, 1999.
2. S. F. Marian, “Înmormântarea la români”, Ed. Grai și suflet – Cultura națională, Buc., 1995.
3. Augustin Mocanu, “Boju – 790 ani”, Monografie, manuscris.
4. Romulus Vulcănescu, “Mitologie românească”, Editura Academiei R. S. R., București, 1987.

IOAN STRETE

Toponimie în Bârsău Mare

Etimologia cuvântului Bârsău

Prima atestare scrisă a toponimului **Bârșău**, de la care derivă și toponimul **Bârsău**, datează din anul 1222 și este vorba de un act prin care regele

Andrei Fărcaș: Colindători din Vadu Izei la Festivalul Datinilor de Iarnă, Sighet, 1982

Andrei II acordă cavalerilor teutoni “Quandam terram Burza nomine”, prin “terra Burza” înțelegându-se Țara Bârșei. Bârșău este și numele apei care curge prin regiunea Brașovului, precum și numele altor cursuri de apă, văi, localități din diferite părți ale țării (Ioan Petruț, *Onomastică românească*, Buc., Ed. Științifică și Enciclopedică, 1980, p. 97),

Unul dintre cercetătorii care s-a ocupat de explicarea etimologiei cuvântului **bârșău**, de la care derivă și toponimul **Bârsău**, a fost Nicolae Drăganu (*Din vechea noastră toponimie*, extras din DACOROMANIA, I (1920), p.27). Înainte de el, mai mulți cercetători susțineau originea slavă a cuvântului, iar alții originea traco-dacică, dar că ar fi intrat în limba română prin limba

3 Din cauze diferite, în unele regiuni bradul a fost înlocuit cu un pom fructifer, de preferință un măr, destul de des un prun și, mai rar, vișin sau cireș. S.Fl. Marian crede că această substituție s-a făcut sub influența creștinismului. Românii "au încercat să prefacă bradul păgân într-un pom creștin, care să însemneze pomul cunoștinței binelui și al răului din Rai" (p. 115). Încercarea n-a reușit decât parțial: în unele zone a rămas bradul, în altele se folosește simultan și bradul și un pom; există locuri unde e prezent numai pomul și, în fine, adăugăm noi, altele în care e absent și unul și altul, cum sunt: Maramureșul istoric, Lăpușul, Codrul, Valea Someșului (în bună parte) și o mare parte a Sălajului actual. Suntem de părere că înlocuirea bradului cu un pom fructifer poate avea mai multe cauze, între care, pe lângă presiunea creștinismului, se pot aminti: pierderea treptată a funcției magico-rituale străvechi a bradului la înmormântare și impunerea utilității unui pom ale cărui roade pot deveni dar de suflet celui mort, jertfă care ajunge, simbolic, la Dumnezeu. O cauză reală a schimbării de care vorbim este lipsa bradului din peisajul local al unor spații tot mai întinse, ceea ce a putut determina chiar renunțarea la acest ritual, nu numai înlocuirea amintită.

Ceea ce prezentăm noi despre pomul mortului sunt date pe care le cunoaștem din copilărie și din participarea directă la înmormântări în familie și la rudele apropiate din satul Boju, județul Cluj, de prin 1940 încoace. În satul meu, pomul mortului e o creangă de prun – pomul specific locului – dreaptă și frumoasă, cu coroana rotundă, care se taie așa cum se găsește în natură atunci când este nevoie de ea: cu muguri, cu frunze și flori, cu fructe, goală, neagră și urâtă pe timp de iarnă. Se curăță de rămurelele inutile și se împlântă într-o prescură mare cât o pâine apoi se așează în mijlocul mesei la care vor sta popa și diacul când vor prohodii mortul. Pomul este încărcat și împodobit cu turte subțirele, colorate în roșu și albastru – un fel de pișcoturi aduse de la oraș – cu covrigi de casă, mere, nuci, prune uscate, serpentine de cocoși (floricele de porumb) înșirați pe ață, ouă roșii, dacă înmormântarea e în Postul mare etc. De pom se reazemă o prescură în formă de scăriță cu trei fuștei; pe lângă pom sau atârinate se mai pun: o farfurie și o căniță de lut, o lingură de lemn – toate noi și nefolosite – o lumină (lumânare) și un tindeu (ștergar). Pomul se pune obligatoriu tuturor decedaților indiferent de vârstă sau de stare civilă și, la fel, celor morți departe de casă, în război ori în alte împrejurări, cărora li se face prohodul în absență. Un asemenea pom se mai pune pentru mort în Joia mare. Acesta se duce la biserică unde se face slujba pentru morți, la care participă cei apropiați decedatului. La înmormântări pomul rămâne pe masă neatins de nimeni până ce preotul și diacul se întorc de la groapă. Atunci popa sfințește pomul prin rugăciuni și stropindu-l cu apă sfințită. După aceea tot preotul ajutat de diac îl descarcă. Bunătățile din pom se împart copiilor care, știind ce urmează, sunt pe aproape. Pâinea, prescura, lumânarea, ștergarul și vasele revin slujitorilor bisericii, fiind împărțite cam după următoarea regulă: din cinci pomi, preotul ia trei, diacul primește doi și fătul se mulțumește cu unu. Funcția principală a pomului pus la mort este cea de ofrandă sacră, pomană de sufletul celui plecat. Scărița și pomul ca arbore așezat vertical sunt simboluri ritualice care orientează și ajută urcarea sufletului la cer. Pâinea e dar pentru ca mortul să nu flămânzească în lumea cealaltă, lumânarea îl va ajuta să nu rătăcească pe căile neștiute de dincolo iar vasele îl vor sluji la ospetele ce-l așteaptă acolo, în cealaltă viață frumoasă și îmbelșugată, unde nu este nici durere și nici întristare. Imaginea acelei lumi luminate, bune și blânde o găsim și într-un descântec-rugăciune, redată prin cuvinte puse de creatorul anonim chiar în gura lui Isus Christos, Mântuitorul nostru:

Cine-n lume s-ar afla
Să zică rugăciunea asta
La anu, la jumătate,

La lună, la săptămână,
În tătă zua o dată,
De mâna dreaptă lua-l-aș

**Multe gândește,
Nimic nu isprăvește.**

3166

Pe drum cătră Mogoșești
Răsărit-o flori domnești.
- Da' cine le-o sămănat?
- Din clopu badii-o pticat,
Pticat-o badii din clop
Ș-o răsărit bosâioc
Ș-o pticat dintr-o crenguță
Ș-o răsărit rujnicuță.
De la Vasile Mureșan a lui Grigore,
78 ani, Fersig, 1924

3167

Se cunoaște care toarce
Că de poale-abia se-ntoarce.
De la Vasile Mureșan a lui Grigore,
78 ani, Fersig, 1924

3168

În vârșuțu nucului
Morica Lupucului,
Mai în jos pe la tulpină
Stă Lupoia cea bătrână -
O ține moșu de mână.
De la Vasile Mureșan a lui Grigore,
78 ani, Fersig, 1924

3169

Stau fetele și se uită
La cămeșea mea cea ruptă
Și nu sar să o cărtească
Dacă știi că am nevastă.
De la Vasile Mureșan a lui Grigore,
78 ani, Fersig, 1924

3170

Asta fată știu că joacă,
Nu știu cum o fi la sapă.
Și la sapă știu c-a fi
Că i coada subțirea
Și o trage după ea.
De la Vasile Vălean, zis Ciorb, 22 ani,
Fersig, 1924

3171

Cântă cucu, vai săracu,
Măndrele mi-or mânca capu.
De la Vasile Vălean, zis Ciorb, 22 ani,
Fersig, 1924

3172

Dumnezeu nu bate omu
Că-l bate lenea și somnu
Și blăstămăția lui
Că-i leneș al dracului.
De la Vasile Vălean, zis Ciorb, 22 ani,
Fersig, 1924